

35. szám.
Szeptember 2-án 1865.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képekkel ellátva.
Előfizetési ár: Egész évre jan.—dec. 6 frt., 6 óra 3 frt. és 3 óra 1 frt 50 kr. — Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvtárúrsnál. —
Kiadó hivatal Pest, barátok-tere 7-ik szám.

XVI. kötet.

Garabonczás diák.

Itt a garabonczás diák!

Ez ugyan kissé veszedelmes productió.

Azt tartja a nép véleménye, (s „vox populi, vox Dei,") hogy a hol a Garabonczás diák megjelen, ott a határt elveri a jég, s ez egypárszor be is bizonyult már.

Volt egy élczlap, melynek saját titulusa volt a Garabonczás, de bizony el is verte annak a publikumát a jég. Azután a Bolond Miskánál jelent meg a Garabonczás: tudjuk jól, hogy ekkor a Bolond Miskát is megpaskolta a jég, haditörvényszéki mennykövekkel vegyest.

Most azonban harmadszor a „Hazánk és Külföld“-ben támadván fel ő garabonczássága, ott oly bő esztendőt idézett elő megjelenésével, hogy immár mi is legkisebb aggodalom nélkül engedjük őt határainkon keresztül vonulni.

Mert nem sárkányon lovagol ő, hanem szelid pegazuson, s nem olyan csélcsap diák ez, a

ki minden falusi nymfát elcsábít, sőt ellenben egy oly moralis ifu, a ki még a muzsáknak is átáll udvarolni, a mióta megházasodott, minthogy azok is idegen nőszemélyek, pedig titokban grátiájukban állott

A mellett pedig jó lövő, jeles magyar tánczos, kellemetes népdal énekes, s a mérsékelt haladás barátja.

Hol fog föllépni képviselő jelöltül a jövő országgyűlésre? azt még egyelőre nem tudjuk.

Minden esetre méltó garabonczás diák, hogy ha valakinek, hát ennek kitegye a pub-

likum minden évnegyed közeledésekor a tele *abudttejes köcsögöt*, a mit a jelenkor garabonczás diákjai előfizetésnek is neveznek.

Tallérossy Zebulon levelei Mindenváró Ádámhoz.

Tekintedezs barátom uram!

No megvigasztalhatok kedvezs barátom uramat, ne filje mar most semit; nem lesz restauratio. Tudok, hogy csak a fia ura mint agota magat; ne filjen neki semit. Megmarad. Hiszen meg van irva, hogy megtartatnak pedig, kikben vagyon *riszrehajlatlansag*, vagyon *tapintat*, is vagyon *kipesig* elegendő. Hogy az öcsimben mind ez megvagyon, arul felelek. Mert mikor Kristof öcsimhez gyüt alperes. gyüt felperes, mindeniktül *riszrehajlatlanul* elfogata ajandikot, egyiket izs nem elutasitota, mind a ketőit igazsag serpenyőjibe bele tete, a melyik ajandik nehezeb volt, anak igazsagot partatlanul kiszolgalata. E felül tehat legyen nyugot. A mi *tapintatot* megileti, aban izs ritkitya parjat Kristof öcsim: fölfeli mindig alazatos volt, lefeli mindig goromba volt, szivesen közremunkalodot, hogy rosz egyetirtist kormány is publikum között fentartsa, ha exequalnyi jart, volt gongya, hogy legelőször izs az övi diurnum kikerülyön, is ha referalnyi kelete magasab helyekre, lelkiismeretesen vigyazta magara, nehogy egy igaz szavat kitalalja sohajtanyi penajabul; — vigezetre a mi *kipesigit* ileti; az mar kialta *harmas* probat,

mert ki volt kipes szolgálnyi Bach alat, mint Bach-huszar, Vay alat mint szolgabiró, is vigne Zichy alat, mint stulrikter, az mar csak bebizonnyitota mindenfile kipesiget. Is így ne miltoztason agodnyi Kristof öcsim miata: hiszen azirt, hogy a Kristofokra mostan rosz idők jarnak, nem következik, hogy minden Kricsinek legyen „nye krics!”

Nagyon szip az izs, a hogy erdilieik is bicsi centralistak dolga elrendeztetik egymasal.

Centralistak larmaznak nagyon, hogy Erdil mar az ü lovuk, mert ük ra tetek nyerget, ük belevagtak oldalaba sarkantyut, ük tetek szajaba zabolat, is deklaraltak magukat enilfogva cavaleristaknak; — most aztan kormány azt mond nekik: nem banom, in nem lerangatlak beneteket arul magas pariparul, hanem ha az a büszke paripa maga ledobja beneteket hatarul, is jól oldalba fog rugnyi, in ugyan beneteket föl nem szedlek a földrül.

In izs nem.

Alazatos szolgaja

Tallérossy von Zebulon.

Thurn és Taxis herczeg.

Akkora forma úr lehet,
Miként nálunk egy főispán,
A kis Torna vármegyébül
Öszses egész birodalma
Négyszeresen kikerülne
Egyetlenegy Eszterházy
Roppant ősi birtokából,
Thurn és Taxis herczeg.

Még is mikor a nagy osztrák
Birodalom úgy megszorult,
Hogy már pénzt a börzén se kap,
Akkor elő áll, a kitől
Segítséget senki se várt,
S így szól; tessék: itt a ládám.

Mennyi kell? tíz, húsz millió?
Akár negyven. Annyit is ad,
Thurn és Taxis herczeg.

Hogy lehet ily kis herczegnek
Oly rettentő maszsa pénze?
Hát úgy, hogy kis országával
Nem járt soha hódítani,
Nem próbált centralisálni,
S nem tartott oldala mellett
Oly kitünő, derék, jeles
És hű államférfiakat,
A kik csalták, lopták volna
Thurn és Taxis herczeget.

Kakas Márton.

Egy nap egy mandarin életéből.

Mikor Zin-Zin Tatárország kormányzó mandarin-jává lett, elindula Pekkingben látogatásokat tenni a többi collegáinál.

Kezdte a főmandarinon, Ling-ling-en, a hol is, chinai szokás szerint, egymást órraik öszeértetésével üdvözölve, következő párbeszéd keletkezett közöttük:

— Óh sokféle érdemü Zin-Zin, mondsza miféle rendet akarsz te csinálni Tatárországban?

— Óh végtelen bölcseségü Ling-ling: azt fogom csinálni, hogy összehívom rögtön a tatár országgyűlést; eléje adom, hogy küldjön követeket a te mindent helybenhagyó tanácsodba.

— És ha nem küld?

— Akkor szétkergetem; s egyenes választás útján fogok neked kötéllel annyi követet, a hányra szükséged van.

— Nagyon bölcsen gondoltad ki, óh Zin-Zin, tégy aképen. Itt jól fogadtatva, elment Zin-Zin ahoz a mandarinhoz, a ki a külső hatalmasságokkal való ügyeket vezérli. Az is megkérdezé tőle, hogy mit akar csinálni a tatárokkal.

— Összehívom őket országgyűlésre, s ott rájuk parancsolok, hogy jöjjenek fel Pekkingbe.

— No, és ha nem jönnek?

— Akkor szétkergetem őket, s a kit megfoghatok, hajánál fogva húzom ide egyenes választás szerint.

— Óh azt ne cselekedd bölcs Zin-Zin, az nekem nem jó multság lesz; valamennyi ázsiai hatalmasság mind csak azt lesi, hogy mikor kap hajba a menynevei birodalom egyik fele a másikkal? hogy akkor ők is ránk rohanjanak. Erről a szándékról tehát tégy le.

Zin-Zin nagyon csóválta a fejét: egyik azt mondja, hogy jó lesz, másik azt mondja, hogy nem jó lesz. Ez már furcsa.

Mene tehát a harmadik mandarinhoz, a ki igazságot szolgáltat mindenkinek, akár kell, akár nem.

Annak is elmondá, hogy össze akarja hívni a tatár országgyűlést, hogy küldjön követeket Pekkingbe; ha jön, jön; ha nem jön, hozza.

— Dicsőséges egy gondolat ez: magasztalá érte a jogok mandarinja; épen most vettem egy nagy bambusz erdőt, alig várom, hogy elláthassam belőle igazságtevő cikkelyekkel a barbár tatárokat. Cselekedjél szándékos szerint. Erre megint büszkébb kezdett lenni Zin-Zin, s bekopogtatott azon mandarinra az ajtaján, a ki a hadsereg fölött szokott rendelkezni.

Annak is elmondta, hogy mit akar a tatárokkal. Országgyűlés, ha az makacskodik, erővel választás.

A seregek mandarinja pedig azt felelé neki, hogy ez istentelen gondolat.

— Majd én az én szép hadseregemet, mely nekem egészen kell, hogy a gonosz Taipingok ellen örizzem a birodalmat, a te furcaságod végett kétfelé osztom, hogy az egyik felével követeket fogdostass Tatárországban. Eredj a tatárba magad!

Zin-Zin erre megint kegyetlenül elszontyolodott s feljegyzé övéről lelógó tárczájába: kettőnek jó, kettőnek nem jó.

Mene azután ahoz a mandarinhoz, a kire a bálványok tiszteletének rendbentartása vala bizva.

Annak is elmondá, hogy a tatár országgyűléssel nagyon röviden fog végezni; s ha másképp nem kap közülök követeket, a halálra ítélt raboknak kegyelmez meg, azon föltétel alatt, ha idejönnek ülni.

Erre a szóra nyakába borult neki a kultusz-mandarin, s összevissza csókolá orczáit.

— Ilyen ember kellett nekünk! Ez az igazi okos ember. Tedd azt minél előbb, bölcs Zin-Zin; a tatároknak nagyon sok arany, ezüst bálványuk van még; azokat én mind kieserélem tartósabb és szebb cserép és guttapercha bálványokkal; hatalmas ember vagy, óh Zin-Zin.

Zin-Zin maga is elhitte, hogy ő hatalmas ember, s most már egész biztossággal lépett be a hatodik mandarinhoz, a ki a pénzre vigyáz a menynevei birodalomban, hogy az valahol meg ne pihenjen, hanem szüntelen repüljön egyik kézből a másikba.

— Hát hogy lesz, mint lesz? kérdé tőle a pénzügy-mandarin.

— Minden jó lesz: összehívom a tatár országgyűlést.

— Az még jó lesz.

— De nem sokat teketóriázok veled; ha nem küld Pekkingbe követeket, megint szétkergetem.

— Az már nem jó lesz.

— Azután pedig kihirdetem a népnek, hogy fogjanak nekem minden pusztáru egy követet, s azt kötözve hozzák eléem.

De már erre a pénzügy-mandarin oly dühbe jött; hogy a papirosnyíró ollóval rohant Zin-Zinnek.

— Hatsist ettél-e? hogy engemet meg akarsz rontani? kiálta a bámuló Zin-Zin fülébe; most sincs pénzem; ha te ezt teszed, egy batkát sem kapok kölcsön többet sem a belgáktól, sem a balgáktól, te mind szét fújod a kreditemet, mint egy kosár foszott tollat.

Zin-Zin megrettenve támolygott haza; útközben feljegyezvén övén lógó tárczájába: három pro, három contra! Bráma legyen okos ezek között.

S azzal hazamenvén, lefeküdt divánjára, megtölté mákonyval a pipáját és pipázott, és aludt két álló esztendeig.

A csónakázók.

Magyar Miska. De isz urak, ha egyik előre húzza a lapátot, a másik hátra, akkor egy nyommal sem megyünk odább.

Magyar Miska. No, a míg ezek az urak itten halászgatnak, az alatt én is ráérek pipázni. Csak a dohányom ne fogyna ki.

A csónakázók.

Magyar Miska. Urak! Az árgirusát! Nem látják, hogy neki megyünk a csónakkal a sziklának? Most mingyárt uszunk!

Magyar Miska. Köszönöm alássan, hogy a partig elméltóztatott hozni; de kérem: még egy kicsit közelebb, mert sokáig nem állom ki ezt a positurát!

Egy kis öndicsőítés.

„Ezer meg ezer eszme van bennünk, — mond Thackeray, — melyekről fogalmunk sincs, míg tollat nem veszünk fel, hogy írjunk valamit. Elfeledve nincs semmi: az emlékezet alszik ugyan, de felébred ismét.“
— Így jutott nekem eszembe, minden igaz, de nélkül, a következő esemény, melyből megtanulhatja a ki akarja, hogy a *korbácsos* deák időszenvelt állomását tulajdonképpen én törültem el a kolozsvári reformatum collegiumban.

Poéta voltam, költői ömlengéseim egyedüli olvasója levén egy igen derék, s később sokat és becsületes szenvedett köztanító, kit üdvözlök ezennel teljes szívemből.

Reggeli hét óra volt, s a lézengő, ögyelgő tanulókat kezdé classissaikba kergetni be a *korbácsos*. Én is állingáltam ajtónk előtt. Megintetem durván, hogy takarodjam be. Nem mozdultam. Rám huzott a szerencsétlen. Levertem azonnal s kitekervén kezéből fegyverét, jól elpáholtam vele. Hjah! fiatal voltam és poéta! hogy türhettem volna hát el akkoron egy oly megaláztatást, a minőt ma sem türnék el, midőn pedig többé már nem vagyok fiatal, s csak hűs prózában irogatok? Ő azonban (nevére is emlékszem, de ez maradjon historiai titok), már *deák* volt és felyebbvalóm: első évi bölesész és történehallgató. Ezenkívül *korbácsos*! hatalommal a csend és rend zavaró fiúk felett, képviselője az iskolai alkotmányos hatóságnak.

A tény világosan állott: rebellis voltam, s merénym látására tapsolt és ujjongott az egész négyszögű curia, mind a három folyosó, s a nevető tömegben volt sok jurista és theologus is. A botrányt tagadni nem lehetett, s tagadni mit tettem, nem is volt szokásom soha. Bűnhödnöm kelle. Ezt követelék a törvény és előljárói tekintély. Eliteltetem egy verset írni! Borzasztó büntetés! de valahogy még is csak átestem rajta. Hanem a korbácsosság is el lön ám törülve azonnal. Nem élheté tul saját megveretésének nevetségességét, s a négyágu bőrfegyver letételt, mint mult idők ereklyéit a könyvtár kincsei közé, a hol — ha ugyan a későbbi idők szelleme ismét kézbe nem rendelteté, — hihetőleg mai napig is látható.

És így én még sem egészen hasztalanul voltam lázadó és poéta, s a belső Farkas utczai kálvinista collegium tannló nemzedékei tán némi hálával is tartoznak nekem azon milliókra rugó korbácsütésekért, melyeket hátaikról egy kinos vers árán *vett el*, váltott meg, hajdani oskolatársuk

Lidércz Tóni.

Bihar megye hajdani főispánjának életéből.

Hosszú beszédet tartott a másodalispán a létesítendő Köröscsatorna ügyében, felhordva minden argumentumot mellette és ellene. Mikor vége volt a beszédnek, így szól gróf Z. T. a főispán:

„Az alispán úr kitünő és igen okos beszédére, — a melyből ugyan én egy szót sem értettem, — majd megfelel Beszédes János uram, az inzsellér úr!“

Uti jegyzetek.

Lidércz Tónitól.

Az olasz színházak, midőn megnyílik a játékidény, tudatják a közönséggel, hogy a személyzet egyes tagjai minő szerepekre szerződtek. Signor A. lesz cselészvő, Signora B. kaczér, C. ur együgyű, D. asszony nemes anya s így tovább. A régibb regényekben is hasonló jellemosztással kezdődött a cselekvény. Még a Falu jegyzőjében sem kellett találgatnunk, hogy ki milyen pályára van szánva az író teremtményei közül. Tudtuk előre, minden fejtérés nélkül, hogy Macskaházi egy gazember, Vándory optimista, Tengélyi eszménykép stb. Be kár, hogy az olasz színházak, s a hajdani románok előleges jellemtárata nincs divatban némely más tüneményes vigjátékokban és szomorú darabokban is. Mily boldogak lennének, például a spanyolok, ha — valahányszor egyik tábornokuk kiturja a másikat kormányzó helyéből, — a tisztelt publikum értesítették, hogy a fellépő ügyéretnök bolond, a pénzfőnök zsebvágó, a nevelésügyér egy tökfilkó, a hadfő maga az ártatlanság. Most drága tapasztalásból, saját kárán kell megtanulni minden becsületes *hidalgónak* és *descamisadosnak*, hogy a válságos idők felmerülő egyéniségei minő szerepet vállaltak el. Mert hogy a szokott szerepek ki vannak osztva, s hogy az illető időszenvelt jellemek nem mellőztethetnek semmiféle drámában, azt tudja jól mindenki, de a mit senki se tudhat előre, s a mi következőleg sok töprenkedésre ad okot, az az, hogy hát a művészek közül *melyik* a féleszü, ármányos, hős, urambátyám, agg szűz stb. Lassankint ugyan, sőt elég hamar is, a közönség tisztába jön a *dramatis personae* képviseleti érdemei iránt, sőt el is ösmeri, hogy egyik és másik a csalódásig hiven játszodja el illető szakmáját, de ekkor aztán, s midőn a Pisoknak értelmesen lehetne kedvük a tapsolásra, a komédiának rendesen vége van, s új társaság kezd meg elő- és főleg kiadásait a nagyérdemű publikum megmaradván a jog és időtöltés újra kezdené a kitanultak helyébe állott egyének illető jelentőségének találgatását.

In formációs Átal Változtatva Másolatok Kérésem Ezen.

(Az eredeti után híven.)

Táros Szekvestrális Gyöngyösi Tekintetes fő szolga
Bíró Urak Előt Tudva van Forhant Itéletes Testimoni-
omos Rezignátos Apszolvát Foradalmi Pászti születet
Gubits Istvány Férfi Szaba 45 Éves

Amint Helytelen Vádoltattam Dehonestálva Esz-
quzálom vagy is kérésem Qui de terra est, de terra lo-
quitur. 1063. 31. Aki a földből vagyon, földi az és a
földről szóll. Test Szerint Élünk, Lélek Szerint jar-
junk Az Úr nevében' Oh fogadta Kristus, hogy meg
halgat, de Üdeit, s. modgyát Titokban tartya. Testünk
Okossága Halál, lelkünké Élet. mivel A Böles mondása
feljünk és el térjünk a Gonosztól, tsak az a jó mely Is-
ten'! Törvényivel Egyez. in Deo fatiemus virtutem: et
ipsa ad nihilum deducet tribulantes nos. 59. 1.4. Az Is-
ten által Erőt Cselekszünk: és ő Semmivé teszi a' mi
háborgatóinkat. Probatio s pem Operator, s pes autem
non confundit. Roma 5. 4. A Próbálás reménységet sze-
rez, a Reménység pedig megszégyenit. a' mint Sz. Pál
Apostol így Bizonyit; hogy Élünk Ország javára Igaz-
ság Szolgáltatására 4. 14. Ha Szidalmaznak Krisztus
Nevéért Szenvedjük békével, A' mint Sz. Bernárd mond-
gya ne Itély nem ítéletel' Ego qcuit facsiat, quid fa-
ciam mit fogok akor mivelni ítéletben Sz. Dávid próféta
Zsoltárja 50-dik Panaszolkodva Mondható Mizerere
Rajtam Isten Könyörüly és 33-ban Sirok Lázáritusok
száz Évekje Örökösi Szöllönk és Házunk,! Fájdalmas
Égben Ki Altó Vének volt Rajtunk Perelni Mortus Szol-
vit Adosságot Pongráts Zsófia 50. forintját melyről Sze-
mit sem tudván, nintsenek azok is az Életben Hanem
Temetőben Porból Lettünk Porá Leszünk, a' Szerdai
Beszéd Amellyet Sz. János Padvai Sz. Antal így Sohajt
föl Egekben 118. Zsoltárok szavai Csuda Tételekbe.
Ante obitum tuum operare justitiam. Eccl. 14. 17. Halá-
lom E löt Cselekedjenek Igazságot Istenben Bizunk
Törvénynek Engedelmes fiai Istvány Király Utódjai.
Omnia in Gloriam Dei facite, 1. Cor. 10. 31. Mindenek
ket Isten Ditsőségére tselekedjete. A A. 4. 19. Itéljé-
tek meg, ha méltóe azisten Szine előtt titeket inkább
Halgatni hogy sem mint az Istent. Venerunt Mihi Omnia
bona pariter cum illa, Sap. 7. 11. jövének nekem min-
den jók Azal egyetemben. 27. 26. Átkozot a ki a Tör-
vénynek beszédében meg nem marad, így Sohajt föl fe-
nyegető szavaival az Úr! — — — — —

Ezek Után Minden Szentek Barányt Követő Ár-
tatlan Krisztus Urunk Szenvedésire! Egy Házi és Vi-
lági Birákat Árvák Özvegyiök: A Szorsomba. Kérem
Testamentomális. Szőlöm Pászti Martonnál Zsár Kezelve
Szok fáradalmas Munkám ne Veszne el ha fizetni kel is
Szüretre, Törvénytelen Fizetetlen Ezen Gyalázotok

Után Pénz nélkül. Vasárolt örököm. Elelmezet just x
Portiót fizető. G. . its István szabó.

Tudósi szórakozottság.

A világszerte ösmert nagy tudóst *Newton Izsákot*
egyszer egyik legjobb barátja Dr. Stukély látogatá meg,
— ki bizonyos ügyben kitünő barátja tanácsaért jött.
Az inas azt mondá, hogy ura dolgozó szobájában van.
— Tudva lévő dolog volt, hogy a nagy Newton semmi-
ért sem haragudott jobban, — mint ha valaki őt itt há-
borgatá, — azért tehát a tudor úr is jobbnak látta, —
mivel úgy is a delet már rég elharangozták, — az ebéd-
lő szobába húzódni vissza, s ott várni be a házi urat. —
Nem sokára ezután fődött tálban egy szolga valamit tön
a csinosan terített asztalra, — s távozek. — A tudor úr,
kit közben legyen mondva, nem igen jó fában ringat-
tak, — várta . . . várta a házi urat 1 óráig, 2-ig, de biz
annak se hire, se hamva nem volt, — úri gyomra nem
igen állotta ki tovább a dicsőséget, — lassan-lassan ko-
rogni kezdett; — a fődött tálból jövő drágalatos jó illat
annyira felingerlé a derék úr étvágyát, hogy nem áll-
hatá meg, miszerint föl ne emelje, s bele ne sandalit-
son félszemmel; és ime, ebből egy jó adag paprikás
csirke mosolygott feléje, — fájt is rá a foga, — szerette
volna elfogyasztani, meg nem is, — kezdte tehát prusz-
likja gombjain számíthatni, hogy „egyem“ „ne egyem,“
végre a legalsóra az jött ki, hogy „egyem,“ neki sem
kellett több, — neki gyürkőzött amúgy magyar Miská-
san s fideliter elfogyasztá, — s avval a tálat a legna-
gyobb nyugalommal ismét betakará; — s megparancso-
lá az illetőknek, hogy a házi úrnak még egy ebédet ké-
szítsenek. — Alig, hogy ez megtörtént, betoppant a
házi gazda; engedelmet kért, hogy annyi ideig vára-
tott magára. „Engedd meg, — mondá barátjának, — hogy
előbb ebédem költsem el, azután szolgálatodra állok
édes barátom.“ — Most leült, kését, villáját megtörlé,
— — salvétáját térdére tevé, — s a tálat lassan fölta-
kará. — De ime! a mit látott, nem lépé meg őt, — szé-
pen fölkel s mosolyogva fordult barátjához. „Nézd-nézd
— mondá, — mily roppant szórakozottak vagyunk mi
tudósok, — istenemre mondom, egészen elfeledkeztem
arról, hogy már ebédeltém.“ —

Adoma.

X . . . barátom ő kigyelme igen szórakozott ficzkó
volt, — leveleire rendszeren elfeledé fölírni a dátumot.
— Atyja, ki történetesen meglátogatá fiát, szemére veté
vizágotatlanságát. — „Ugyan édes atyám, — miért írjam
azt oda? hisz úgy is ott van a naptárban, mondá a do-
minus. —

Ama bizonyos csizmadia és felesége kérdései és feleletei.

ORÁCULUM. Mond meg fiam, hogy mi kell? hogy tudhasam, mit ne adjak?

— (E szerint hát az idén csak nem lesz restelatió.) De lesz, csak hogy nem a publicum restorál, hanem a főispán. (Hát aztán jobb ez így?) Már abban a tekintetben jobb, hogy más restorátiókor a ki viczispán, meg szolgabíró akart lenni, hát annak volt szokás megtraktálni azt, a ki őt megválasztja, most pedig az, a ki megválasztja a viczispányokat és szolgabírókat, fogja ezeket megtraktálni.

— A német lapok élczeskednek az eladott Lauenburg felett; az egyik azt mondja, hogy így a porosz kormánynak minden lélek Lauenburgban negyven tailérjába került. A másik azt mondja, hogy nem negyvenbe, hanem nyolczvanba, mert fele a lélekszámnak, a közös tulajdonjognál fogva úgy is az övé volt. A harmadik kiigazítja, nem is úgy van: minden Lauenburgi léleknek a fele volt a poroszé, csak a másik feleket kellett hozzá megvásárolni. (Már most legalább kiderül, hogy a lélek is ér valamit, s így megvan oldva a kérdés, hogy van-e lélek? mert a mit el lehet adni, az van).

— Abdelkader babákat vásárolt Párisban a feleségei számára. (Hát szegényeknek valamivel csak kell játszani; ha országa nincs már Abdelkadernek, melyben regensnövé tehesse a feleségét, hát legalább papír-maché alattvalókat szerez neki.)

— Azt beszélnek, hogy az újonnan jövő főhivatalnokok azzal a szándékkal vannak, hogy ők ingyen szolgálják az országot. (No, ezzel a jelszóval csakugyan megszöktethetik az eddigieket.)

Isztrikuez és Nasszalmiceszku.

I. Te! Tudod-e, hogy mi az a *szűkebb*, meg az a *tágabb* Rajxrát?

N. Hogy ne tudnám? Hát *szűkebb* akkor, mikor sokan vagyunk benn, aztán szűken ülünk; *tágabb* meg akkor, mikor kevesebben vagyunk s *tágabban* ülünk.

I. Látod, hogy semmit sem tudsz. Szűkebb az, mikor tágan ülünk, *tágabb* az, mikor szűken férünk.

N. Nem is értem hát én ezt.

I. Én sem.

Magyar Miska és Német Miska.

N. *Miska*. No! olvastad-e, miket ir ellenetek Kuranda. Az már aztán a férfi!

M. *Miska*. Igazad van. A mióta ily dühödte dolgot ir, azóta nem Kuranda, hanem Kurandus: (ki kúrálendő.)

Ritka történet.

Az megtörténhetett, meg is történt akárhányszor, hogy valami jó indulatu privatiér odamenjen egy újsággal a rendőrhathoz, s rávonja egy cikkre a censor figyelmét, hogy az ilyen dolgot máskor ebből a lapból *törölje ki*; — de az Üstökössel legközelebb az történt meg, hogy egy loyális magányzó odavitt egy *cikket* az illető sajtóhatóság egyik organumához, azzal az óhajttal, hogy ezt a cikket az Üstökösbe *iktassa bele*.

Palócz természettudomány.

Azon tanakodott két palócz atyafi, hogy télen van-e már hidegnek hidegebb, mint nyáron melegnek meleg? Így oldá meg a kérdést Palkó:

— Pegyig hidegnek meeg is hidegebb van teelen, mint melegnek meleg vóna nyáron; mer teelen ugyan csak hogy *befagy* az Ipoo(ly), de nyárral csakugyan hogy nem *forr az feő* soha!

Jutalomkérdés.

Miben hasonlít gróf N. . . dy Ferencz Jázonhoz és miben különbözik tőle?

Abban hasonlít hozzá, hogy ő is megnyerte, miként Jázon az *arany gypjút*, különbözik pedig tőle abban, hogy Jázon kiszabadította hazája leányait a *labjvrtmhusból* Aradne fonalának segítségével. N. . . dy Ferencz pedig belevitte bennünket a *labjvrtmhusba*, Aradne fonalának nélkül.

Laptulajdonos és felelős szerkesztő:

Jókai Mór.

(Lakása: Ország-ut 18. sz. 2-ik emelet.)

Nyomatott Emich G. magy. akad. nyomd. Pesten 1865.

(Barátok tere 7-ik szám.)

Rajzolja: *Jankó*. — Metszi: *Polák*.